

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa M. spółki z o.o. w R.
przeciwko Skarbowi Państwa - Wojewodzie (...), Wojewodzie (...), Wojewodzie (...), Wojewodzie (...) i Wojewodzie (...)
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 listopada 2016 r.,
na skutek skarg kasacyjnych strony powodowej i strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 22 października 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej powoda,**
- 2. odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej pozwanego Skarbu Państwa,**
- 3. znosi między stronami koszty postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 października 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...), po rozpoznaniu sprawy na skutek apelacji obu stron zmienił wyrok Sądu Okręgowego w R. z dnia 6 lutego 2015 r., sygn. I C (...), w ten sposób, że zasądzoną od Skarbu Państwa, reprezentowanego przez pięć jego jednostek organizacyjnych, łącznie kwotę 2.732.500 zł, z odsetkami za opóźnienie od 6 lutego 2015 r., obniżył do kwot szczegółowo wskazanych w sentencji wyroku, należnych oddzielnie od każdej *statio fisci* (łącznie do kwoty 2.055.000 zł) i oddalił powództwo oraz apelacje stron w pozostałej części.

Wyrok Sądu Apelacyjnego został zaskarżony przez obie strony.

Skarga kasacyjna Skarbu Państwa została skierowana przeciwko rozstrzygnięciu oddalającemu jego apelację co do kwoty 1.595.000 zł. Skarżący we wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona oraz, że istnieje potrzeba wykładni art. 123 § 1 pkt 1 k.c. z uwagi na rozbieżności jakie ten przepis wywołuje w orzecznictwie sądów.

Powód w skardze kasacyjnej zakwestionował oddalenie jego apelacji w zakresie ustalenia daty płatności odsetek wskazując, że odsetki za opóźnienie są należne od daty wniesienia pozwu to jest od dnia 1 maja 2013 r., a nie do daty przyjętej przez Sady – 6 lutego 2015 r., która to data jest datą wyroku sądu pierwszej instancji. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, które ujął w dwa zapytania sprowadzające się do oznaczenia daty płatności odsetek za opóźnianie w zapłacie kwoty ustalonej na podstawie art. 79 ust. 1 pkt 3 lit b ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych oraz sformułował zagadnienie dotyczące kosztów procesu. Nadto wskazał na potrzebę wykładni powołanego przepisu w związku z art. 481 i art. 455 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Argumentacja przedstawiona przez skarżących dla uzasadnienia wyszczególnionych przez nich przesłanek przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania nie jest wystarczająca do przyjęcia tych skarg do ich merytorycznego rozpoznania przez Sąd Najwyższy.

W odniesieniu do skargi kasacyjnej pozwanego - brak jest wystarczających podstaw do przyjęcia, że jest ona oczywiście uzasadniona. W orzecnictwie Sądu Najwyższego, co skarżącemu jest wiadome, ugruntowane zostało jednolite zapatrywanie przyjmujące, że dla wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymagane jest wykazanie, iż bez wątpliwości doszło do uchybień i naruszeń przepisów prawa materialnego lub procesowego, że jest pewne, iż miały one wpływ na treść orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają skargę. Spełniające te wymogi naruszenie przepisów prawa powinno mieć postać kwalifikowaną, dostrzegalną od razu, na pierwszy rzut oka, bez potrzeby wnikliwej analizy prawnej i zagłębiania się w szczegóły sprawy. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie na tle jej podstaw oraz motywów zaskarżonego wyroku nie uzasadnia oceny, że kwestionowane rozstrzygnięcie stanowi konsekwencję jaskrawych błędów w zakresie wykładni prawa.

W odniesieniu do wskazanej we wniosku przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., to jest potrzeby wykładni art. 123 § 1 pkt 1 k.c., powołane tamże orzeczenie Sądu Najwyższego i orzeczenia sądów powszechnych nie wskazują stanowczo na rozbieżność w wykładni. Niewątpliwie, wniosek o pojednanie jest czynnością powodującą przerwę biegu przedawnienia, inna wykładnia wydaje się sprzeczna z brzmieniem przepisu; spór natomiast może dotyczyć kolejnego zawezwania do próby ugodowej. Jest to bowiem czynność, która może wywołać skutek przewidziany w art. 123 § 1 pkt 1 k.c. ale jedynie wówczas, jeżeli w okolicznościach stanu faktycznego istnieje podstawa do oceny, że czynność tę przedsięwzięto bezpośrednio w celu wskazanym w tym przepisie. Wystąpienie tej przesłanki, lub jej brak, rozstrzygnie dopiero o wystąpieniu przewidzianego w przepisie skutku kolejnego zawezwania do próby ugodowej. Brak jest jednak podstaw do formułowania generalizujących ocen, że celem każdego kolejnego zawezwania do próby ugodowej jest jedynie przerwanie biegu przedawnienia, nie można bowiem wykluczyć wystąpienia i takiego skutku prawnego, ale tylko w sytuacji, w której okaże się, że bezpośrednim celem przedsięwzięcia także kolejnego zawezwania do próby ugodowej (zbliżonego przecież do wszczęcia mediacji - art. 123 § 1 pkt 3 k.c.), nie było jednak dochodzenie lub ustalenie albo zaspokojenie lub zabezpieczenie roszczenia. Dodać przy tym należy, że dowód, iż wezwanie do

próby ugodowej zostało złożone li tylko dla wywołania skutku przerwy biegu przedawnienia obciąża w procesie tego, kto zaprzecza skutkowi ustawowemu. W okolicznościach sprawy, skarżąca poza wyrażanym takim swoim przekonaniem, powinna była przedstawić bardziej przekonujące dowody.

W odniesieniu do przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania przedstawionych we wniosku powoda, należy zauważyć, że powołanie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. jest pozorne skoro chodzi o zagadnienie (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) mające usunąć wątpliwości w zakresie daty płatności odsetek za opóźnienie i odwrotnie. Sąd Najwyższy nie dostrzega jednak ani zagadnienia prawnego ani istotnych wątpliwości we wskazanej przez skarżącego materii.

W uzasadnieniu wyroku z dnia 9 października 2014 r. I CSK 563/13 Sąd Najwyższy nie przesądził, że datą, od której należą się skarżącemu odsetki jest data wezwania do zapłaty. Wskazał, z powołaniem na liczne orzeczenia, że oznaczenie takiej daty może być różne, w zależności od okoliczności sprawy i charakteru zgłoszonego roszczenia. W sprawie niniejszej sąd doszedł do przekonania, że odsetki za opóźnienie należą się skarżącemu od daty wyroku Sądu pierwszej instancji, co pozostaje w zgodzie z charakterem realizowanego roszczenia i uwzględnia regulację wynikającą z art. 79 ust. 1 Pr.aut. Z powołanego przepisu wynika nakaz ustalenia wysokości wynagrodzenia z chwili jego dochodzenia co oznacza, że wysokość wynagrodzenia przewidzianego w tym przepisie ustala się według stanu z chwili zamknięcia rozprawy a więc i według cen z daty wyrokowania, co nie usprawiedliwia orzekania o odsetkach za opóźnienie od innej daty niż data wyrokowania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2011 r. IV CSK 133/11, OSNC 2012/5/62, i powołane tam orzecznictwo).

Zagadnienie dotyczące sposobu rozłożenia kosztów procesu dla rozstrzygnięcia sprawy jest indyferentne.

Z przedstawionych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia obu skarg kasacyjnych do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Wobec takiego rozstrzygnięcia o skargach kasacyjnych, o kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.

aj